

Jeg er tilfreds med, at den nye praksis, og den er jo klart i barnets interesse, vil reducere behovet for, at nogle misbrugte børn senere skal igennem endnu en belastende afhøring.

På den anden side er det jo utilfredsstillende, hvis den nye ordning måtte medføre, at nogle voksne, som har misbrugt børn, får mulighed for i større omfang end i dag at påvirke barnet til at afgive en anden forklaring end den, barnet ellers ville have givet.

Sådan er det. Der er ting, der taler i begge retninger, og konkluderende må det konstateres, at de spørgsmål, som beslutningsforslaget omhandler, er svære og komplicerede og har stor betydning for såvel barn som voksen.

Vi finder ikke, at grundlaget for eventuelt via lov at gribe ind i dag er tilstrækkeligt. Måske vil man opnå det modsatte af det, man tilstræber. Og derfor ønsker vi at afvente justitsministerens redegørelse i slutningen af året, og vi er så rede til, hvis der måtte være behov for det, at ændre lovgivningen.

Anne Baastrup (SF):

Den dag, Højesteret afsagde den kendelse, som danner baggrund for det her beslutningsforslag, havde jeg et møde med et par psykologer, der gennem flere år har beskæftiget sig med incestramte børn, og de fortalte bl.a., at man i en byret for nogle år siden havde afhørt et barn. Hun sad helt alene midt i retssalen uden en voksen, hun kunne støtte sig til. Krænkeren sad i retssalen, og barnet havde det meget, meget svært.

Derfor var det en god ting, at Højesteret kom frem til denne her kendelse, at man nu kan foretage videoafhøringer af børn, der har været udsat for incest. Det er et stort fremskridt. Det, der jo så er vigtigt også, er, at den videoafhøring bliver foretaget på en sådan måde, at når et barn har rejst en sag, så skal hun eller han ikke udsættes for unødvendigt mange videoafhøringer.

Det er også vigtigt, når der er rejst en sådan sag, og hvor barnet har måttet fortælle, hvad der er sket, at barnet ikke kommer i den situation, at den pågældende frikendes, fordi man fra domstolens side ikke har kunnet anerkende en videoafhøring og ikke har kunnet acceptere kronvidnets forklaring. Derfor tror jeg, vi i første omgang skal afvente justitsministerens redegørelse og selvfølgelig også arbejde videre på, hvordan vi kan sikre, at børn bliver afhørt så skånsomt som muligt, og derfor var jeg også tilfreds, da jeg så forleden dag, at Politiskolen nu

har taget initiativ til kurser, hvor både færdiguddannet politi og politifolk under uddannelse lærer at afhøre børn – lærer hvordan man afhører på en sådan måde, at man ikke lægger dem historier i munden, samtidig med at man beskytter dem under afhøringen.

Jeg ser frem til, at politiet får nogle nye erfaringer med den type afhøringer. Disse erfaringer kan måske føre frem til, at vi kan få de såkaldte monitorrum og videoafhøringsrum, eller hvad man nu kalder dem, etableret på andre steder end politistationen, på steder, som minder mere om hjemlige forhold. Så tror jeg også, vi kunne få sikkerhed for, at en videoafhøring af et barn kun skal ske én gang, og samtidig har jeg også tillid til, at hvis politiet vælger at fortælle, at sigtede eller mistænkte sidder og lytter med, foregår det på en sådan måde, at barnet er trygt ved det.

Alt i alt synes jeg, det er nogle gode initiativer, ministeren har taget. Jeg synes, det er den rigtige måde, Rigsadvokaten har fortolket Højesterets kendelse på, og jeg håber inderligt, at den statistik, vi allerede har fået, viser, at billedet af, at de børn, der skal videoafhøres, ikke tager skade af det, bliver fastholdt.

Vi afviser altså forslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Vi kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Når det gælder børn, er der forskellige hensyn, som skal vejes op over for hinanden, som flere ordførere allerede har været inde på. For det første er hensynet til at undgå gentagne afhøringer, fordi man ikke fik nok i første afhøring, et væsentligt element, og for det andet skal det undgås, at folk, der har begået krænkelser mod børn, bliver frifundet, fordi domstolene ikke accepterer den bevisførelse, der bliver givet. Det skal selvfølgelig stilles over for, at et barn kan lide skade af at få at vide, at en mistænkt overhører afhøringen, men vi mener, at de to første hensyn til barnet vejer tungest, og ønsker derfor at lægge vægt på dem. Alene derudfra, alene ud fra hensynet til barnet, mener vi derfor, at vi må afvise forslaget.

Vi mener også, at det er nødvendigt at afvise forslaget ud fra hensynet til den retssikkerhed, som selvfølgelig skal gælde for den anklagede. Folk, der begår overgreb mod børn, skal straffes, men det afgørende er jo, at det er dem, der har begået overgrebene, som bliver straffet og ikke nogen andre.